

ת"פ 24223/06/13 - מדינת ישראל נגד א ב

17 מרץ 2016

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 24223-06-13 מדינת ישראל נ' ב
לפני כבוד השופטת שירלי דקל נה
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
א ב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חן כהן

הנאשם וב"כ עו"ד גיל אדלמן

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג במשך כשלוש שנים עובר לתאריך 5.2.13, ונפרדו כשבועיים לפני המועד האמור.

הנאשם והמתלוננת התגוררו יחד עובר לפרידתם בבית ברחוב ... בנס ציונה (להלן: "הבית").

בתאריך 5.2.13, בשעות הערב, הגיעו לבית: המתלוננת, אחותה - ח ש, וגיסה - ש ש, כדי לקחת את חפציה האישיים מהבית.

באותן הנסיבות, הנאשם איים על המתלוננת ועל ח בכך שאחז והניף לעברן מחבת, תוך שהוא אומר לח "אל תתערבי, תעופי מפה", וזאת בכוונה להפחיד.

בהמשך, הנאשם נכנס לבית וחזר עם סכין בידו, ואיים על המתלוננת, על ח ועל ש, תוך שאחז בסכין ואמר להם: "אל תתקרבו לפה", וזאת בכוונה להפחיד.

תמצית טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה הפנה לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם, לפיו עברו הפלילי הינו ישן, אך מלמד כי תחום האלימות אינו זר לו, זו אינה הפעם הראשונה בה הנאשם מאיים או עושה שימוש בסכין, ובעבר ריצה מאסר בדרך של עבודות שירות.

ב"כ המאשימה טען כי לנאשם הייתה שליטה מלאה על מעשיו, יכול היה להפסיקם בכל שלב, אך במקום זאת הוא הסלים אותם. כן טען כי הנאשם במעשיו פגע במתלוננת ובאחרים, ולא לקח בשום שלב אחריות למעשיו.

ב"כ המאשימה טען כי לאור נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה, מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד ל-18 חודשי מאסר והפנה לפסיקה, ועתר לעונש של 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

3. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע מלפני כשלוש שנים, כאשר האיום הוא איום בהתנהגות, הנפת המחבת והנפת הסכין, כשלא נלוו לכך אמירות חמורות, אלא "תעופו מפה, אל תתקרבו לפה", ושעה שהנאשם לא יצא מפתח הבית.

ב"כ הנאשם טען כי המתלוננת הגיעה לבית ללא תיאום מוקדם עם הנאשם, היו ביניהם חילופי מסרונים מכוערים ואגרסיביים, ולאחר שהמטרה אמרה למתלוננת שהיא לא מסוגלת להתערב, המתלוננת נטלה מברג וניסתה לפתוח את הדלת בכוחות עצמה. הנאשם בסופו של דבר פתח את הדלת, לאחר התערבות משטרתית.

ב"כ הנאשם טען כי המתלוננת וחבריה אספו את חפציה מהבית בסופו של היום, ולמעט תחושה קשה וחוסר נעימות, לא נגרם נזק למי מהמתלוננים.

ב"כ הנאשם טען כי העבירה האחרונה שמיוחסת לנאשם היא עבירה משנת 2006 שהתיישנה, כאשר העבירה עצמה נעברה ב-2002, והעבירות אליהן הפנה ב"כ המאשימה הן עבירות מלפני למעלה מ-10 שנים.

ב"כ הנאשם טען כי עצם העובדה שהנאשם ביקש שמשפטו יתברר איננה יכולה להיזקק לחובתו.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר ספורים, והפנה לפסיקה.

ב"כ הנאשם טען כי נוכח חלוף הזמן, העובדה שהאירוע בוצע על רקע ספציפי וקונקרטי, העובדה שהנאשם הפנים והפיק לקחים, עובד בצורה מסודרת ולא מבצע עבירות, יש להסתפק בעונש צופה פני עתיד ומרתיע.

הנאשם טען כי אין לו כל קשר עם המתלוננת מאז האירוע, ובאותו יום לא פגע באף אחד. עוד טען הנאשם כי הוא נמצא בזוגיות אחרת ועומד להתחתן, בת זוגתו גרושה עם ילדה בת 4 והוא שותף מלא לגידולה. הנאשם הוסיף כי הוא עובד כשלוש שנים כחוקר שריפות. עוד טען הנאשם כי הגיע לכל הדיונים חוץ מדיונים שבהם היה חולה, הפסיד ימי עבודה, וביקש כי בית-המשפט יתחשב בו.

דין והכרעה

4. לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בשלושה פרמטרים: הראשון, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, השני, מדיניות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה במקרה דנן הוא הגנה על בטחונו האישי ושלווה נפשו של הפרט.

עבירת האיומים הפכה לנגע בחברה שיש לבערו ביד תקיפה. בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאת דברי האיומים מן הכוח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה.

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפיה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 105, 96 (2006).

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

ע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 378, 373 (1989).

בענייננו, מדובר בפגיעה ממשית ומשמעותית בערך החברתי המוגן, וזאת לאור העובדה שהאיום התבטא בהנפת מחבת ובשליפת סכין לעבר המתלוננים.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - המתלוננת הגיעה לבית בו התגוררה יחד עם הנאשם במשך תקופה ארוכה ועד סמוך למועד האירוע, וזאת בלוויית אחותה, גיסה, אחיו של הגיס וחבר שהגיע עם רכב להובלת רהיטים, כדי לקחת את חפציה האישיים שנותרו בבית.

הנאשם הולך את המתלוננת בכחש שהוא לא נמצא בבית, וגרם לה ולאחרים להמתין לבואו כביכול זמן רב.

המתלוננת הזמינה את המשטרה שתסייע לה להוציא את חפציה, ומשנכחה לדעת שהמשטרה אינה מוכנה לסייע, ניסתה בעצמה לפתוח את הדלת. הנאשם שסירב לפתוח למתלוננת את הדלת, פתח אותה בפתאומיות, נטל לידו מחבת והניפה לעבר המתלוננת ואחותה.

בהמשך, הנאשם יצא כשהוא אווז בידו סכין, והכל, על מנת להבריא את המתלוננת ואת האחרים מהמקום, ולמנוע מהם לקחת את חפציה האישיים של המתלוננת. יודגש כי להתנהגות המאיימת לא נלוו איומים מילוליים, אלא הנאשם אמר למתלוננת ולאחרים "עופו מפה", "אל תתקרבו לפה".

כתוצאה מהתנהגותו המאיימת של הנאשם, ברחו המתלוננת והאחרים מהמקום והזעיקו בשנית את המשטרה.

גם כשהגיעו שוטרים, וקראו לנאשם לפתוח את הדלת, במשך זמן רב הנאשם לא נעתר לבקשתם, ורק בחסות המשטרה הצליחה המתלוננת לקחת את חפציה האישיים מהבית.

סך הכל ארך האירוע שעות ארוכות, בהן המתנה המתלוננת יחד עם האחרים מחוץ לבית עד שלקחה ממנו את חפציה.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה אינן ידועות בוודאות, שכן הנאשם כפר במיוחס לו, וטען טענות שונות כמו למשל שלא איים אלא היה זה שאיום, וטענותיו נבחנו ונדחו במסגרת הכרעת הדין.

הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם היה עלול להיות אף גדול מזה שנגרם בפועל, שכן האירוע עלול היה להסלים. כפי שנקבע בפסיקה ובלשון ציורית - "...סכין הנישאת על גוף במערכה הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכה השניה" - ע"פ 9133/04 **דוד גורדון נ' מדינת ישראל** (20.12.04).

לא נגרעה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, והוא יכול היה להימנע מהמעשה עליו הייתה לו שליטה מלאה.

כל אחד מהצדדים הגיש פסיקה לתמיכה בעתירתו לעונש. אבחן כל אחד מהמקרים אליהם הפנו ב"כ הצדדים, תוך התייחסות לעובדותיו. הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה הינה כדלקמן:

רע"פ 5998/09 **יוסף שמאייב נ' מדינת ישראל** (2009) - הנאשם הורשע לאור הודאתו, בכך שאיים על בעל מכולת באמצעות סכין והחזיקה שלא כדין. על הנאשם נגזרו 15 חודשי מאסר בפועל ו-10 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי הפחית מעונשו של הנאשם, והעמיד את תקופת המאסר בפועל על 8 חודשים, לאור העדר עבר פלילי מהותי ולאור חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד למתן גזר הדין. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור.

אמנם, באותו מקרה הנאשם הגיע לחנות של המתלונן, כשהוא מצויד בסכין ארוכה ואיים עליו כי ירצח אותו ויגרום נזק למכולתו, ולכן, נסיבות המקרה שונות מענייננו, יחד עם זאת, יושם לב לדברי בית המשפט העליון, שהדגיש את חומרת השימוש בסכין -

"העונש שנגזר על המבקש הינו עונש ראוי והולם, לאור חומרת מעשיו. מדובר במי שעשה שימוש בסכין ובאלימות כדי להשמיע איומים קשים נגד חייו של המתלונן. מעשים חמורים אלו מחייבים השתתפות עושה ראוי. בית המשפט המחוזי הלך כברת דרך משמעותית לקראת המבקש בהפחיתו מהעונש שנגזר עליו על ידי בית משפט השלום. אף אם הקלה זו הייתה ראויה, לאור היעדרו של עבר פלילי משמעותי, הרי שאין מקום להוסיף ולהפחית מהעונש".

מדברים אלו עולה עוד כי לולא נסיבותיו האישיות של הנאשם, ייתכן כי העונש שהיה ראוי לגזור עליו, היה חמור יותר.

רע"פ 5015/09 זייס דנן נ' **מדינת ישראל** (21.6.09) - הנאשם הורשע ב-3 עבירות איומים ובעבירה של כליאת שווא, וזאת כלפי טכנאי שהגיע לביתו. במהלך האירוע, הנאשם איים על הטכנאי באמצעות סכין מטבח ומנע את יציאתו מהבית במשך כ-20 דקות. מספר העבירות במקרה זה הוא רב יותר, וההתנהגות של הנאשם הייתה חמורה יותר.

בית משפט השלום גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם, וכן נדחתה בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

עפ"ג (מחוזי-מרכז) 1482-02-15 **דסליין נ' מדינת ישראל** (1.3.15) - נאשם הורשע בכך שאיים עם סכין מטבח על אשתו. באותו מקרה, הנאשם לא ביצע כל תנועה בסכין כלפי המתלוננת והניח את הסכין מיד כשביקשה ממנו לעשות כן. בית-משפט השלום גזר על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי לאחר שלקח בחשבון את הנסיבות והיעדר עבר פלילי לנאשם. בית-המשפט המחוזי הקל בעונש ל-6 חודשי מאסר בפועל, לאחר שלקח בחשבון כי הנאשם והמתלוננת התגרשו והנאשם לקח על עצמו התחייבויות בהתאם להסכם, שיאינו את המסוכנות הנשקפת ממנו.

גם ב"כ הנאשם הפנה את בית-המשפט לאסופת פסיקה, אליה אתייחס, כדלקמן:

ע"פ (מחוזי-חי') 43351-08-14 **אלמיו נ' מדינת ישראל** (24.11.14) - הנאשם הורשע על-פי הודאתו, בשתי עבירות איומים שהושמעו כלפי שוטרים בהיותו בגילופין. הוגש תסקיר שהמליץ על ביטול הרשעת הנאשם. בית משפט השלום הטיל על הנאשם מאסר על תנאי ושל"צ.

בית משפט המחוזי החליט לאמץ את המלצת שרות המבחן להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהיה בחור צעיר, עולה מאתיופיה, שסיים 12 שנות לימוד, שירת ביחידה קרבית שירות צבאי מלא, החל לעבוד כמאבטח ונאלץ להתפטר עקב הגשת כתב האישום נגדו, זו הייתה הסתבכותו הראשונה בפלילים, הוא הביע חרטה על מעשיו מיד כשהתפכח, ושירות המבחן התרשם כי המסוכנות למעורבות פלילית נוספת נמוכה.

ת"פ (שלום-רמ') 4023-01-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.10.15) - הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של תקיפת בת זוג, איומים והיזק לרכוש. בית המשפט סקר מקרים שונים בפסיקה, קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 15 חודשי מאסר בפועל, והתחשב בכך שהנאשם היה ללא עבר פלילי, שהמתלוננת אמרה שהיה מדובר באירוע חד פעמי, וכן הנאשם והמתלוננת המשיכו לחיות יחד לאחר ביצוע העבירות, והשית על הנאשם חודשיים

מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס.

ת"פ (שלום-נת') 30090-06-12 **מדינת ישראל נ' פבלוב** (4.3.14) - הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, נכנס לחצר של בית תוך עקירת השער, וכשנשאל למעשיו, איים על בעל הבית וירק עליו, וכשהוזמנה המשטרה, הוא השתולל והתנגד למעצרו. באותו מקרה, הנאשם הורשע בעבירות נוספות מלבד איומים, עבירות של הסגת גבול, היזק במזיד והתנגדות למעצר, והתסקיר לא כלל המלצה טיפולית. כנסיבות לקולא צוין כי הנאשם הודה במעשיו וחסך זמן שיפוטי יקר, הנאשם ביצע את העבירות בטרם מלאו לו 20 שנים, וזו הייתה מעורבותו הראשונה בפלילים. בית המשפט התחשב בשיקולים אלו, נתן לנאשם "הזדמנות חד פעמית" והטיל עליו עונש של מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

כפי שעולה מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, ומפסיקה רבה נוספת, בתי המשפט על ערכאותיהם השונות, השיתו על הנאשמים בעבירת איומים עונשים מגוונים, החל בענישה צופה פני עתיד, קנס ופיצוי, וכלה בעונש מאסר בן 12 חודשים.

כאשר נאשם החזיק בידו סכין ואיים באמצעותה, בית המשפט התחשב בכך כנסיבה משמעותית להחמרה בענישה.

אף אחד מהצדדים לא טען לנסיבות לחומרא או לקולא המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם, ולפיכך, יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, וזאת תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות -

הנאשם כיום בן 35, רווק, נמצא לדבריו בזוגיות, ולדבריו, בעל יציבות תעסוקתית. לא הוגשו כל מסמכים תומכים ולא הובאו מטעמו ראיות לעונש.

לנאשם עבר פלילי שהתיישן, וזוהי הפעם החמישית בה הוא עומד לדין. בפעם הראשונה הנאשם עמד לדין בבית המשפט לנוער בשנת 2000 בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, ומשפטו הסתיים ללא הרשעה, בהתחייבות עצמית ותרומה. בפעם השנייה הנאשם הורשע בשנת 2004 בגין עבירת איומים והוטל עליו מאסר על תנאי. בפעם השלישית הנאשם הורשע בשנת 2005 בעבירות החזקת סכין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ואיומים והוטל עליו מאסר לתקופה של 3 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, ומאסר על תנאי. בפעם הרביעית הנאשם הורשע בשנת 2006 בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב והוטל עליו מאסר על תנאי וקנס.

חלפו כשלוש שנים מאז ביצוע העבירה נשוא גזר דין זה. כתב האישום הוגש בסמוך לאחר ביצוע העבירה, וההליכים המשפטיים נמשכו, בין היתר, בשל בקשות מצד ההגנה לקיים מו"מ ולהיערך לטיעונים, בשל שינויים ביומן בית המשפט שהצריכו דחיה, ובשל הצורך לשמוע את העדים. לפחות שלושה מועדי הוכחות נדחו בשל אי התייצבות הנאשם מפאת מחלה (28.5.14, 19.7.15 ו-31.1.16), ולכן, אין לזקוף לזכות הנאשם את חלוף הזמן.

עם זאת, יש לייחס משמעות לחלוף הזמן, מבחינה זו שלא נפתחו במהלך הזמן שחלף תיקים חדשים נגד הנאשם.

זכותו של כל נאשם להוכיח את חפותו, והדבר לא ייזקף לחובתו, אולם, לא ניתן לזקוף לזכותו הודיה או חרטה, שכן

הנאשם לאורך כל משפטו לא לקח אחריות על הפלילות שבמעשיו, ניסה להפחית מחומרת התנהגותו, להעצים את חומרת התנהגות המתלוננים, ולהפנות כלפיהם אצבע מאשימה.

גם לאחר הכרעת הדין, בתום הטיעונים לעונש, עת ניתנה לנאשם אפשרות לומר את דבריו, הוא התמקד בבקשה שבית המשפט יקל בעונשו, ולא ניצל את זכות המילה האחרונה כדי להביע חרטה על מעשיו או הבנה בדבר חומרתם.

משמע, למרבה הצער, הנאשם לא הפיק את הלקחים הנדרשים מההליך המשפטי הארוך שהתנהל בעניינו.

לאחר שנתתי דעתי לכלל שיקולי הענישה, ובראשם שיקול ההלימה, שיקול הרתעת היחיד והרבים, ואת כלל השיקולים לחומרא ולקולא, תוך איזון ביניהם, אני סבורה כי יש להטיל על הנאשם עונש במתחם הענישה, שיהלום את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, בדמות מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי לטובת המתלוננת.

סוף דבר

5. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים, כדלקמן:

(א) מאסר לתקופה של 5 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, החל מיום 22/5/2016, בבית חולים קפלן, רח' החבצלת, רחובות, 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות. בערבי חג וחול המועד הנאשם יועסק במקום העבודה וגם אם לא עבד באותו יום, בין אם מסיבותיו ובין אם בגלל שהמקום סגור, יחויב ביום עבודה מלא.

הובהר לנאשם, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע, וכל הפרה בעבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש.

על הנאשם להתייצב בתאריך 22/5/2016 בשעה 8:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות השירות בעיר רמלה.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים. הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות כנגד הגוף, לרבות עבירת איומים.

(ג) קנס בסך של 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם לא יאוחר מיום 1/5/2016.

על הנאשם לפנות למזכירות בית המשפט לקבלת שובר לתשלום הקנס.

(ד) פיצוי למתלוננת, שרית אופק, עדת תביעה 4, בסך של 1,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1/4/2016 ויועבר למתלוננת על ידי המזכירות.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס.

ניתן והודע היום ז' אדר ב' תשע"ו, 17/03/2016 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה , שופטת